

Tomislav Senčić

Kako mi je stigao sanjani uspjeh, prifalilo par stotinki i ostalo par desetljeća za pamćenje

Počeo sam trenirati u 7. razredu, u proljeće, s još nekoliko prijatelja iz razreda. Skakali smo po igralištu i trčali "do tunela" ili do "Kawasakija", gulili dno u veslaoni i udarali prstima po rubu yole. Meni su se jako sviđjeli izlasci na more i barke. A tek uski čamci i skif - to mi je u glavi bilo kao raketa ili barem avion. Do jeseni sam neredovito dolazio, a moji prijatelji iz razreda su sasvim prestali. Sljedeću sezonu sam iz Škole veslanja ipak prešao u prave veslače i postao kadet. Išao sam na regate u raznim kombinacijama (samac, dubl, četverac...), s promjenjivim uspjehom. Na Državnom sam s Bratketom (Aljoša Bratuša) u dublu osvojio 2. mjesto.

Prelaskom u mlađe juniore više smo trenirali. Kako nisam bio visok, stavili su me da veslam skul, što je u tom razdoblju u klubu bilo za manje perspektivne veslače. Slabo se sjećam regata iz prve godine, nije bilo baš uspješno. Na Državnom prvenstvu, u dublu, nismo se plasirali u finale. Ali, radio sam mnogo i na kraju sezone osvojio klupsku medaljicu za najviše treninga u kategoriji mlađih juniora.

Negdje na početku sljedeće sezone regatavanja, nakon par regata išli smo u Izolu. Ja u samcu. Tamo je u to vrijeme nastupalo masu samaca za mlađe juniore pa smo imali prvu trku za kvalifikacije, a tek kasnije finale (A, B, C..., što već tko zavrijedi). Sjećam se zagrijavanja u autobusu, jer koliko god se rano kretalo, trebalo je prijeći granicu i taman bi se stizalo na prve trke... Na kraju dana, završio sam u A finalu na 2. mjestu, iza Luke Špika (kasnije olimpijskog pobjednika). Dobio sam čitav niz brzih veslača, koji su kasnije nastupali za reprezentaciju, a za koje tada nisam ni znao. Nisam bio ni svjestan koliko je to dobro, jer na drugim regatama ne bi bilo kvalifikacija i dogodilo bi se da ti se posreći lakša skupina. Ovdje je to bilo drugo mjesto od 30-ak skifista. Kako je sezona odmicala, i ergometar i utrkiivanje na treninzima pokazali su da sam naglo napredovao. A bili smo i krasna klapa. Nas mlađih juniora je bilo za osmerac, četverac "sa", četverac skul, dvojac "bez" i još za rezervu. Bilo je i mnogo juniora i seniora, veslačica...

Na regate se išlo punim autobusom i kombijem, zbijale su se šale i pričali vicevi. Kartalo se u zlobu - kupanje u tada ne baš čistoj ni toploj Rječini. Na povratku s regata, onako preplavljene umorom i ozarene od sunca, znalo nas je uhvatiti neko raspoloženje slično pijanstvu, u lijepom smislu te riječi. Na treninzima se čekao red ispred catare, za izlazak na more, pogotovo subotom i nedjeljom uoči važnih regata, kada bismo se utrivali "na hendikep". Startali bismo kod tobogana na Pećinama (sve discipline i posade u istoj utrci), s vremenskim razmacima namještenim tako da bismo u cilj ispred kluba ušli zajedno. Treneri bi nas pratili gliserom s megafonom i štopericom, pa kako bi Rošo rekao: "Ko dobije, nabije!".

Stiglo je Državno prvenstvo u Zagrebu (1994.), kruna moje dotadašnje karijere. Sjećam se; trema u autobusu pri dolasku na Jarun i na zagrijavanju. Tijekom sezone nisam se susreo s mnogo hrvatskih skifista. Hrvoje Marić je bio mlada zvijezda, prvak već od prethodne godine. Na startu mi je pobjegao, ali ja sam vozio svoj tempo, prestigao ga i na kraju stigao 12 sekundi ispred svih. Bio sam presretan, a moj se uspjeh stopio s uspjehom mnogih posada Jadrana, koji je te sezone bio odličan na Državnom. Kasnije smo nastupili na još nekim regatama, na kojima sam također bio dobar. U Villachu sam osvojio drugo mjesto u konkurenciji od čak 75 skifova mlađih juniora. Na kraju godine sam osvojio klupski pehar za najviše provešanih kilometara za mlađe juniore. To se inače ne spominje, ali me navodi na razmišljanje je li to bila sudbina, zapisano u genima ili rezultat velikog truda i upornosti. Ne bih htio previše filozofirati, ali to što sam sanjao stiglo je uslijed mnogo treninga i kilometara na vodi. Zato je sport lijep. U stvarnom životu se to ne dogodi uvijek.

Došli su juniorski dani. Prekrasno društvo iz mlađejuniorskih dana postupno se smanjivalo, ali bila je jezgra od nas barem pet - šest, koji smo imali reprezentativne ambicije. Na proljeće, po lokalnim slovenskim regatama ostvarujem promjenjivi uspjeh. Stiže prva masovna regata, Croatia Open. U skifu za juniore ima dosta slovenskih i hrvatskih reprezentativaca, a tu i ja tražim svoje mjesto. Osvanuo je vjetrovit dan na Jarunu, s valovima i "mit" vjetrom, u prsa, koji paše laganim veslačima poput mene. U brzom utrci izborio sam treće mjesto. Bio sam prezadovoljan i zavrijedio sam poštovanje starijih konkurenata. Te sezone sam nastupio i na Svjetskom prvenstvu u Poznanu, u četvercu na pariće, s veslačima iz Korane, Croatie i Iktusa. Ostvarenje još jednog sna!

Sljedeća sezona, zadnja juniorska, opet je bila posebna. Za reprezentaciju smo u dvojcu na pariće nastupili u klupskoj kombinaciji - Aljoša Bratuša i ja. Bio je to povratak kombinacije iz kadetskih dana, samo što smo sada bili uvjerljiviji. Na lokalnim regatama smo uglavnom pobjeđivali, a bili smo jako dobri i na nekim međunarodnim, kao što su Bled i Munchen, pa smo imali dosta visoka očekivanja. Na kraju nam je u škotskom Glasgowu, na Svjetskom prvenstvu, finale izmaklo za 32 stotinke te smo osvojili deveto mjesto od 32 posade.

Kako sam stasom bio "lakić", pronašao sam svoje mjesto i u seniorskoj konkurenciji. Odmah nakon juniorskog staža, u kombinaciju za dvojac na pariće lakih seniora uzeli su me veslači osiječkog Iktusa. Veći dio sezone veslao sam sa Silviom Ambrušem, koji je tih godina bio najbrži laki veslač u Hrvatskoj, a time i moj uzor. Cilj su bile Mediteranske igre koje su se te, 1997. godine održavale u talijanskom Bariju. U regiji smo bili vrlo dobri i izborili smo reprezentativni status. Prošli smo ciklus priprema s najboljim hrvatskim veslačima. Na međunarodnom polju za nas je konkurencija ipak bila prebrza, tako da smo na Svjetskom kupu u Munchenu nastupili tek u finalu C. Konačno, na Mediteranskim igrama smo u kvalifikacijama 17 stotinki zakasnili u cilj i tako ispali iz finala. Ali, koga briga za taj trenutak, kada se sjetim dvadesetak godina provedenih u Klubu, koje ću pamti cijeloga života!

